

Arrest

nr. 256 801 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigere nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2020 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: A. T., A. R. (...)

geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats: Hamdallaye Kollo Niger

nationaliteit: Niger

wordt het bevel gegeven liet grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesesamenvatting doet verzoeker gelden wat volgt:

"Schending van:

o artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM")

o artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

o artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vw")

o het algemeen rechtsbeginsel van het recht om gehoord te worden

o de zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginselen

1.1. Eerste onderdeel

De bestreden beslissing is louter gebaseerd op artikel 7, 1° Vw zonder enige andere motivering dan dit wetsartikel, namelijk betreffende het gezins- en familieleven van verzoeker. Tervijl verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft opgebouwd in België zoals blijkt uit het feitenrelaas.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Ook artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 74/13 Vw luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Verzoeker woont al 5 jaar in België en heeft hier het centrum van zijn belangen. De bestreden beslissing schendt deze bepalingen in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker. Verzoeker is de nodige stappen aan het ondernemen om de documenten te vergaren die hem in staat zullen stellen om de gezinshereniging aan te vragen met zijn partner. Bij het nemen van de bestreden beslissing diende verweerder rekening te houden met het privé- en gezinsleven van verzoeker, en een zorgvuldige afweging van alle relevante elementen door te voeren middels een proportionaliteitstoets (*“fair balance”* beginsel), hetgeen in casu niet is gebeurd.

Er wordt in de bestreden beslissing louter en op een zeer gestereotypeerde manier verwezen naar het gegeven dat een scheiding slechts tijdelijk zou zijn alsook naar het arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 van Uw Raad waarin werd gesteld dat: *“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”* Er wordt niet in concreto ingegaan op de specifieke situatie van verzoeker hetgeen te wijten is aan het feit dat hij niet werd gehoord.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak dateert van voor de inwerkingtreding van artikel 74/13 Vw (namelijk 27.02.2012) en aldus op zich niet volstaat om de beslissing afdoende te motiveren. Voorts was verzoeker weldegelijk (en is nog steeds) stappen aan het ondernemen om zijn situatie te regulariseren, overeenkomstig met de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien verwerende partij gevolgd zou worden met betrekking tot het feit dat een verwijdering van het grondgebied gerechtvaardigd zou zijn door de *“tijdelijke”* aard van de scheiding in geval van terugkeer naar het land van herkomst quod certe non, dient er in deze tijden van pandemie rekening mee te worden gehouden dat er een grote onzekerheid bestaat over vaccinaties, nieuwe varianten van het virus en verscheidene opgelegde voorwaarden en beperkingen om internationaal te kunnen reizen zodat er geen zekerheid kan bestaan over hoe lang deze scheiding nu effectief zal duren. Terwijl in normale tijden nog kon worden aangenomen dat dit niet langer zou duren dan de tijd die nodig is om een verzoek tot gezinshereniging te verwerken vanuit het buitenland is dit niet langer een veronderstelling waarvan men vandaag kan uitgaan. Terwijl, er sprake moet zijn van een redelijke scheidingstijd zodat de tijdelijkheid op zich niet volstaat als motiveringsgrond. Er wordt in de bestreden beslissing ook helemaal geen onderzoek gevoerd of gemotiveerd met betrekking tot het belang van het kind waarmee verzoeker een gezinsband heeft opgebouwd en dat geconfronteerd zou zijn met een moeilijk te begrijpen vertrek van deze vadersfiguur. Er is dan ook sprake van een schending van de in dit onderdeel vermelde wettelijke bepalingen alsook van het evenredigheidsbeginsel nu er helemaal geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.2. Tweede onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden tot het voeren van een actief onderzoek en mag zich niet louter beperken tot wat hij al weet. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker werd gehoord met betrekking tot de genomen beslissing en de overheid voert geen enkele uitzonderlijke omstandigheden aan die deze tekortkoming zouden kunnen rechtvaardigen. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken in het kader van een administratieve procedure, en dit voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit recht wordt door het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie gewaarborgd waarvan artikel 41, 2, eerste streep bepaalt dat eenieder het recht heeft om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“... heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.”

De nationale wetgeving bevat geen dergelijke waarborgen wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven aan een persoon die geen titularis is van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Artikel 62, §1 Vw bepaalt dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte dient te worden gebracht en hem de mogelijkheid moet worden geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Dit artikel vindt in casu geen toepassing zodat er teruggerepen dient te worden naar meer algemene EU-regelgeving. In casu heeft verzoeker, doordat verwerende partij hem niet de gelegenheid heeft gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken, zijn recht om gehoord te worden niet kunnen uitoefenen vóór dat de overheid de beslissing bijlage 13 nam, hetgeen hem een zwaar nadeel berokkent nu hij zich niet heeft kunnen beroepen op het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven zodat er besloten dient te worden tot en een schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht om gehoord te worden alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker betwist niet dat verweerder correct heeft vastgesteld dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.

Verzoeker heeft voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve

verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner en diens kind wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007).

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Om diezelfde redenen kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd alwaar zij een schending aanhaalt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening gehouden heeft met het voorgehouden gezinsleven van verzoeker, zijn partner en haar kind. In de bestreden beslissing werd immers gemotiveerd als volgt:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Een schending van het hoorrecht kan pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit de toelichting van verzoeker blijkt niet dat hij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Verzoeker beperkt zich immers tot de verwijzing naar zijn *“gezins- en familiale toestand”*, naar het gegeven dat hij stappen aan het ondernemen is *“om zijn situatie te regulariseren”*, naar de coronapandemie en het belang van het kind, doch zet niet in concreto uiteen op welke wijze deze elementen het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden. Hij toont niet aan dat hij, indien hij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden. De Raad verwijst naar bovenstaande bespreking van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, waar werd vastgesteld dat verweerder rekening heeft gehouden met *“het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind”*. De Raad ziet niet in hoe het gegeven van de pandemie, die verzoeker trouwens pas voor het eerst vernoemd in de synthesesamenvatting, de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Ook het gegeven dat hij stappen aan het ondernemen is om zijn verblijfssituatie te regulariseren heeft geen invloed op de bestreden beslissing. Verzoeker brengt te dien einde een verklaring van wettelijke samenwoning bij die dateert van 18 maart 2021, zijnde ruim na de bestreden beslissing. De wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad oefent immers een wettigheidscontrole uit in het kader van zijn annulatiebevoegdheid. Aangezien dit een nieuw stuk betreft dat niet aan het bestuur bekend was op het moment van de beoordeling, kan de Raad met deze stukken geen rekening houden en worden deze uit de debatten geweerd.

De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen beginselen en bepalingen.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC